SVOBODA — СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCIV. No. 247. JERSEY CITY and NEW YORK. SATURDAY, DECEMBER 26, 1987 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СУБОТА, 26-го ГРУДНЯ 1987 Ч. 237. РІК XCIV.

І. ГЕЛЬ ПЕРЕДАВ ПЕТИЦІЮ В МОСКВІ В ОБОРОНІ УКЦ

Нюарк, Н. Дж. („Пролог"). Британська газета „Дейлі Телеграф" у числі з 23-го грудня ц.р. повідомила, що Іван Гель, голова Комітету оборони прав віруючих Української Католицької Церкви передав до Президії Верховної Ради СССР в Москві заяву і прохання легалізувати якнайскорше УКЦеркву в Україні.

До Москви супроводжав І. Геля о. Петро Зеленюк, який розповів закордонним кореспондентам, в тому числі кореспондентові „Дейлі Телеграф", що він відкрив знов церкву, яка була закрита ще за сталінських часів і відправляє Богослуження для 400 вірних УКЦеркви.

Заяву, яку І. Гель передав до Верховної Ради, підписали два єпископи УКЦеркви і 1,543 віруючих. В заяві сказано, що УКЦ є інтегральною духовною і національною спадщиною українського народу. В минулому цю Церкву і український народ намагалися, принаймні у чотирьох останніх століттях, польонізувати, германізувати і русифікувати різні окупанти, але усі їхні спроби закінчилися невдачею.

ВІДБУВСЯ V КОНҐРЕС СФУЖО

Торонто (СФУЖО). — П'ятий Конґрес Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, яку очолювала на протязі п'яти років д-р Марія Квітковська, відбувся тут в днях 26-29-го листопада ц.р.

Провідний мотив конгресу — „Тисячоліття Християнства України — духова сила нашого народу". На цьому мотиві була базована доповідь д-ра Дарії Маркусь і програма святкового відкриття, а також програма цілого конгресу.

Конгрес відбувся в Роял Йорк готелі в присутності 84 управнених до голосу делегаток з Арґентини, Бразилії, Великої Британії, Венесуели, З'єднаних Стейтів Америки, Канади, Німеччини, Швайцарії, Франції та численних членок жіночих організацій і гостей.

На офіційному відкритті були присутні духовенство, заступник губернатора Онтаріо Лінколн Александер, заступник прем'єра Канади Ден Мазанковскі, представники уряду Онтаріо, сенатори та інші гості. Присутніми були дисиденти з України Олена і Йосип Терелі, Ніна Строката-Караванська та Надія Світлична.

Доповідь д-ра Оксани Борушенко під час бенкету була спрямована на ролю української жінки та інтеграцію в країнах поселення. Слово О. Терелі торкалося жінки сучасної України. На бенкеті були присутні духовенство, предтавники СКВУ, Комітету Українців Канади та багатьох інших організацій.

Під час ділових сесій насвітлено многогранну працю федерації, яку провадилося не лише в напрямі українських проблем, але головно в напрямі зовнішніх зв'язків з метою інформування чужонаціонального світу про становище і події в Україні.

Цілість п'ятирічної каденції СФУЖО і діяльність складових організацій віддзеркалено у звітній книзі.

Спільна молитва за страдальну церкву в Україні відбулася в приміщенні Міської управи Торонто з участю духовенства, делегаток та громадянства. Там же була виставка архітектурних пам'яток, а зокрема зруйнованих церков в Україні (власність Українського Музею в Ню Йорку).

Під час конгресу відбулися панелі комісій, які торкували справи преси, виховання, фінансів, мистецтва, зовнішніх зв'язків, сучасних проблем (асиміляція, виховання дітей, включення молодих у працю організацій) та студії сов'єтознавства.

Численні панелі комісій, включно з двома панелями англійською мовою, показали багатогранний вахляр зацікавлень української жінки та дали можливість проаналізувати важливі проблеми та завдання СФУЖО.

Програмову доповідь про завдання СФУЖО прочитала Ярослава Зорич.

У світлі подій, які розвиваються в сучасну пору в Україні, прелеґентки застановлялися над тактикою і можливістю інформування чужинецького світу, зокрема справи оборони репресованих в Україні, протиставлення асиміляції, збереження чистоти народної вишивки, плекання естетики у виробах базованих на українському мистецтві, удосконалення видань дитячої літератури. Все це було віддзеркалено в постановах конґресу та рекомендаціях для Управи.

За довголітню і віддану працю в жіночих організаціях та у світовій федерації

(Закінчення на стор. 4)

ПРЕЗИДЕНТ ПРИЙНЯВ ПРАВОЗАХИСНИКІВ

Під час підписання проклямації (зліва): амбасадор Армандо Вальядарез, американський амбасадор до Об'єднаних Націй, член Комісії прав людини, Ребекка Асрате — Етіопія, Анатолій Корягін — росіянин, Данило Шумук — українець, Витавтас Скуодіс — литовець, Джордж Чальчю — румун, Мінг Кґук — в'єтнамець, Марта Бальтозано — нікараґуанка, Чав Ку Гмонґ — ляосець, Ребекка Рендж, заступник асистента Президента і директор публічних зв'язків, амбасадор Ричард Шіфтер, секретар-асистент для людських прав, Альдо Зукколільйо — парагваєць і Максімо Пачеко — чілієць.

Вашінгтон. — Тут у своєму „Овальному бюрі" президент Роналд Реґен 10-го грудня ц.р. зустрівся з представниками десятьох країн, щоби підписати проклямацію, проголошуючи 10-те грудня Днем прав людини. Президент Реґен при цій нагоді підкреслив своє особисте віддання справі прав людини й сказав, що у своїх зустрічах з генеральним секретарем Міхаїлом Ґорбачовим заторкував постійно ці питання.

У своїй короткій промові з нагоди цієї зустрічі президент Реґен подякував членам спільноти прав людини за їхню працю та висловився, що всі американці подивляють і шанують їхні геройські зусилля в користь людства.

Серед представників був недавній політв'язень Данило Шумук.

В Нюарку помер Б. Ольшанівський

Нюарк, Н. Дж. — У понеділок, 21-го грудня 1987 року, тут помер нагло молодий українець бл. п. Борис Ігор Адріян Ольшанівський, 29-річний син покійного Ігоря і Божени Ольшанівських.

Тіло покійного буде виставлене у похоронному заведенні Литвин і Литвин при 1600 Стайвезант авеню в Юніон, Н. Дж. Візитація в суботу, 26-го і в неділю, 27-го грудня, від 2-4 по полудні і від 7-9 вечора. Панахида в неділю, 27-го грудня о год. 7:30 вечора, а похорон у понеділок, 28-го грудня до церкви св. Івана Хрестителя, о год. 9:30 рано і на український православний цвинтар св. Андрія Первованного в Бавнд Бруку.

Залишив в жалобі маму Божену сестер Уліту і Дору, бабцю Наталію Павлишин, тету Роксоляну Ґіліцінську з мужем Юрієм і трьох кузинів — Андрія, Ореста і Марка Ґіліцінських.

Замість квітів на могилу родина просить складати пожертви на фонд оборони політичних в'язнів. Чеки слід виписувати на: AHRU - Aid to Political Prisoners, 43 Midland Rd. Newark N.J. 07106.

Я. Росляк іменований до Провінційного суду

Едмонтон, Альта (тел.). — Тут в суботу, 19-го грудня ц.р., відомий український громадянин, правник Ярослав Росляк, отримав іменування до Провінційного високого суду.

Я. Росляк народжений в 1927 році у Західній Україні син адвоката д-ра Михайла Росляка, переїхав до Канади після закінчення Другої світової війни і поселився тут, де в 1953 році закінчив розпочаті в Австрії правничі студії.

В 1963 році д-р Росляк став провінційним прокуратором, а в роках 1975-82 був директором кримінального відділу прокуратури в Альберті. Від 1982 року до іменування д-р Росляк був директором апеляції прокуратури, а останніх шість років репрезентував Альберту у справах зміни кримінального кодексу цілої Канади.

Іменування Я. Росляка суддею — це велике вирізнення для українців, яке має важливе престижеве значення. Досі було лише дві особи українського походження на такому пості — д-р Іван Дікур і А. Ґрещук.

Я. Росляк і його дружина Марійка є батьками двох дітей Лариси і Олега, що тепер є на студіях. Ціла родина є активними пластунами, а Я. Росляк відомий із своїх високогірських мандрівок з пластовою молоддю у Скелястих горах Альберти.

ОБОРОНА І. ДЕМ'ЯНЮКА ДОБИЛАСЬ ПОВТОРНОГО ПЕРЕСЛУХАННЯ СВІДКА ПРОКУРАТУРИ

Єрусалим, Ізраїль (АН ЧЕЙН, тел.). — Після закінчення перехресного опитування свідка оборони, американського антрополога турецького роду д-ра Ясера Мехмета Ісчана в середу, 23-го грудня ц.р., оборона Івана Дем'янюка зажалала щоб до повторних свідчень покликати Патришу Смит, свідка прокуратури щодо ідентифікації знімок, методу якої цілковито опрокинув Я. Ісчан.

Судді зарядили, помимо протестів прокуратора Міхаеля Шакеда, що П. Смит, яка була на залі під час зізнань і перепитування Я. Ісчана, з'явилась на процесі в понеділок, 28-го грудня, і була готова свідчити. Своє рішення судді, за словами Дова Левіна, умотивували тим, що Я. Ісчан справді доказав, що метода ідентифікування знімок, яку вживала П. Смит, зовсім нічого не доказує. Крім того, виявилось, що ще один американський антрополог із Смитсонського інституту у Вашінгтоні, д-р Дон Ортнер, дав негативну оцінку цієї методи, а для певности зажалав від ФБІ оцінки, яка також була негативна. Ці рапорти, які були у П. Смит, вона промовчала. Але тепер суд наказав їх розглянути, що й має статись в понеділок. Це загально уважається значним досягненням оборони і Я. Ісчана.

Раніше того дня судді відкинули протест оборонця Павла Чумака, що втручування суддів у перепитування свідків фактично становить „подвійне перехресне перепитування". Суддя Левін пригадав, що такий протест вже був внесений раніше до Верховного суду і був ним відкинений. Судді мусять перепитувати свідків, зокрема експертів, щоб точно зрозуміти їхні свідчення і знати про що йде мова, бо тільки тоді вони зможуть робити рішення.

За закритими дверима П. Чумак звернувся до суддів, щоб вони уможливили І. Дем'янюкові спокійний перехід із судової залі до автомашини після сесії, бо товпа, яка збирається біля будинку викрикує до нього, а то й плюють на нього. Судді запевнили, що вглянуть в цю справу.

Оборонець Джан Ґілл зреферував суддям справу заяви Еліягу Розенберга, уцілілого в'язня Треблінки, який свідчив тут проти Дем'янюка. Виявилось, що крім писемної заяви з 1947 року у Відні, в якій Розенберг ствердив, під присягою, що „Івана з Треблінки" вбили в'язні під час повстання 2-го серпня 1943 року, існує ще одно свідчення Розенберга з 1945 року в Польщі. П. Чумак бачив цей документ, коли їздив до Польщі, але польські чинники сказали, що можуть вислати копію до Єрусалиму тільки після отримання писемної просьби суддів.

Таку просьбу мали ізраїльські судді вислати, як вони твердять, але поляки кажуть, що такого листа не отримали, а польський уряд не хоче дати візи на в'їзд Дж. Ґіллові. Суддя Левін порадив Ґіллові звернутись до американської амбасади у Варшаві.

Процес перервано до понеділка, 28-го грудня.

У СВІТІ

КОРОЛЬ ЙОРДАНІЇ Гуссейн полетів у понеділок, 21-го грундя, до Москви на короткі відвідини. На летовищі короля вітали голова Президії Верховної Ради СССР Андрей Ґромико і мінітер закордонних справ СССР Едуард А. Шеварднадзе. На думку багатьох дипломатів Гуссейн має намір переконати совєтських лідерів, щоб вони прилучилися до тих країн, які пропонують застосувати проти Ірану економічні санкції, бо в іншому випадку війна на Близькому Сході, а зокрема в Перській затоці триватиме дуже довго. Радіо в Аммані повідомило, що короть Гуссейн зустрінеться на розмові з генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Ґорбачовим. У подорожі до СССР короля супроводжає його дружина королева Нур.

НА ПІДСТАВІ АНГЛІЙСЬКОГО журналу „Джеймс" совєтська морська і повітряна фльота технологічно дорівнює західній в кожному відношенні. Редактор цього видання, яке користується великою популярністю серед багатьох військових спеціялістів, Джан Тейлор заявив кореспондентам після появи річного звідомлення про совєтську фльоту, що в останній декаді совєти доклали чимало зусиль, щоб вирівняти технологічні недосконалості у збросневому арсеналі, зокрема у морській і повітряній фльоті. „Їм вдалося зліквідувати технологічну відсталість завдяки допомозі із Заходу, зокрема японським компаніям які продавали за тверду валюту дослівно все, що Москва хотіла", — заявив Тейлор.

ДОРАДНИК СОВЄТСЬКОЇ амбасади в Оттаві, Канада, Алексеї Макаров публічно висловив своє незадоволення дебатами в канадському парляменті над проблемами прав людини і термінологією, яку вживали деякі парляментаристи. Пізніше виявилось, що йшлося про засуд Совєтського Союзу, який найбільше порушує Гельсінкські угоди, вдержує численні концтабори, психіятричні заведення КГБ для політичних в'язнів і, не зважаючи на заповіджені зміни, далі переслідує інакомислячих і забороняє всяку активність неапробовану компартією і органами КГБ. Особливо Макарову не сподобалось слово „залізна заслона", бо за тією заслоною діються несотворені речі. Канадський парляментарист Рет Стекгавз заявив, що „залізна заслона" це реальність, він її сам бачив і пережив разом з тамошнім населенням поліційний страх і терор комуністичних режимів. „Гласность", на думку консервативного парляментства, не усунула ще концтаборів, поліційного режиму, переслідувань, засудів за інакодумство тощо.

ПРЕЗИДЕНТ ФІЛІППІН Коразон Акіно зажадала звільнення і позбавлення усіх старшинських привілеїв усіх тих осіб, які брали участь в антидержавному заговорові з метою усунення її уряду 28-го серпня цього року. Крім головного заговірника полковника Ґріґоріо Гонасана, в цю категорію старшин входять ще 30 інших осіб з командного складу. Акіно повідомила кореспондентів під час щотижневої пресової конференції, що вона дала зарядження міністрові оборони Рафаелеві Ілерто зайнятись справою Гонасана і його спільників. Після невдалого замаху, у якому, як відомо, загинуло 53 особи і був поранений син К. Акіно, полк. Г. Гонасан скривався довший час, але 9-го листопада його заарештували агенти державної служби безпеки. Минулого тижня він виступав перед зброєневою комісією сенату, де категорично заперечував, що він є прихильником перевороту. Після деградації групу старшин зможуть судити як цивільних за кримінальні вчинки і в державній зраді.

ІЗРАЇЛЬ НАМАГАЄТЬСЯ ЗУПИНИТИ ДЕМОНСТРАЦІЇ

Єрусалим, Ізраїль. Взявши до уваги протести закордонних держав і резолюцію Ради Безпеки Організації Об'єднаних Націй, ізраїльський уряд прем'єр-міністра Їцака Шаміра постановив за всяку ціну зупинити демонстрації палестинців на окупованих землях, зокрема на західньому березі ріки Йордан і у смузі Ґази, де на протязі останніх двох тижнів доходило до сильних зударів демонстрантів з поліцією і військом. В тому часі, там загинули 24 араби, 350 заарештувала ізраїльська поліція за вандалізм, а понад 1,000 осіб були коротко притримані на поліційних станицях і звільнені.

Вміжчасі в ізраїльському парляменті відбулись гарячі дебати на тему заворушень з різним вислідом: консервативні фракції домагалися драстичних потягнень, збільшення війська на окупованих землях, масових арештів і виселення арабського населення з цих земель, бо, мовляв, „ми звідти і так ніколи не вийдемо, це наші землі"; ліберальні посли натомість, головно з партії теперішнього міністра закордонних справ Шімона Переза, критикували уряд, що він ще й досі не подбав про відповідні вишколені поліційні і військові частини для поборення демонстрацій, а натомість посилає в гущу демонстрантів недосвідчених молодих вояків, які зі страху перед втратою власного життя чи поранення, стріляють в товпу гострими кулями.

Президент З'єднаних Стейтів Америки Роналд Реґен заявив недавно, що не треба виключати провокацій з обидвох сторін й ініціювання протиізраїльських акцій деякими арабськими країнами і так званими революційними організаціями, зокрема Палестинською Визвольною Організацією, яка, як інформують деякі кореспонденти, потаємно вислала до Ізраїля своїх „дорадників".

Не зважаючи на можливість провокації, Державний департамент настоює на припиненні закінчення демонстрацій, які створюють хаос і непотрібну атмосферу напруги на Близькому Сході та непорозуміння в середині самого ізраїльського уряду й парляменту.

У зв'язку з цим міністерство оборони Ізраїля наказало вислати на окуповані землі більші військові частини так, що властиво на кожному роздоріжжі, на кожній вулиці стоять тепер військові пости не для боротьби з демонстрантами, але для відвернення демонстрацій та створення атмосфери безнадії для молодих гуртів арабів, які у такій ситуації не мають жадного виглядy на успішність проведення маніфестацій.

Ізраїль покищо не має готового пляну політичної розв'язки палестинського питання, тому притишення демонстрацій буде тільки хвилевим заспокоєнням, кажуть політичні спостерігачі.

В Римі помер д-р Й. Ліхтен, приятель українців

Ню Йорк (Е.С.). — У понеділок 14-го грудня 1987 року, помер в Римі на 82-му році життя д-р Йозеф Ліхтен, який був представником Антідефамаційної ліги Бнай Бріт у Ватикані.

Ще у Варшаві при кінці 1930-их років Й. Ліхтен співпрацював з прометеївським рухом, згодом в Ню Йорку був головою Українсько-Жидівської секції УВАН.

В роках 1961-64 д-р Ліхтен та Евген Стахів влаштували в Ню Йорку три англомовні Українсько-жидівські симпозіюми для передискутування українсько-жидівських проблем, при участі визначних жидівських і українських діячів.

Д-р Й. Ліхтен виступав з численними доповідями в Клюбі Круглого Стола та поміщував статті на українсько-жидівські теми в „Сучасній Україні", „Сучасності" і „Українськім Самостійнику", був членом Українсько-Єврейського Товариства.

Американські учителі навчаються про голод в Україні

Гартфорд, Конн. (Т. Савицька). — У четвер, 10-го грудня ц.р., відбулася учительська конференція для учителів публічних шкіл Гартфорду і околиці в приміщенні Гартфордського університету. Тема конференції: „Штучний голод в Україні — роки сталінізму". Спонзорами конференції були: Національна Конференція Християн і Жидів, а ко-спонзорами: Американці в Обороні Людських Прав в Україні, Відділ в Гартфорді, Рада стейту Коннектикат для суспільних наук і департамент освіти стейту Коннектикат.

Метою конференції було представити проєкти навчальних матеріялів про Великий голод та спосіб як ними учителям слід користуватися для коротких курсів навчення учнів молодших і старших кляс середніх шкіл. Ці лекції мають представити учням у якнайбільш приступний для них спосіб як сталінська комуністична система знехтувавши основні людські права, виморила голодом мільйони українського народу в роках 1932-33.

Тексти матеріялів, тобто підручник для учнів та посібник для учителів, опрацювала Ева Сумерай, учителька Конард школи у Вест Гартфорді, а зредагувала їх д-р Джоен Керелейза, директор шкільних програм департаменту освіти.

Участь у конференції взяло 108 зареєстрованих осіб, з цього коло 70 відсотків учителів (серед них кілька українського роду), решта гості головно українці.

Конференцію відкрив д-р Д. Нусбавм, екзекутивний директор Національної конференції християн і жидів, висловивши вдоволення числом учасників, що вказує на зацікавлення темою конференції. Він звернув увагу, що американські закони забезпечують не лиш людські права, але також право етнічних груп на навчання їхньої історії, з яких деякі в стейті Коннектикат уже мають свої навчальні програми в публічних школах. Д-р Нусбавм також пригадав, що в околицях Гартфорду живе багато членів східньоевропейських спільнот, в тому українці і їм прислуговує право на вивчення їхньої минувшини в публічних школах. Учителям треба у цьому дати належну підтримку, і це завдання саме тепер виконує НКХЖ, що тепер саме відзначує 60-ліття свого існування. Доповідач підкреслив, що це лиш започаткування повищого завдання оцим проєктом лекцій про голод в Україні. Він рівнож зазначив, що тут учителі мають для використання дуже добре опрацьовані українські матеріяли зі стейту Ню Йорк (автор В. Літинський), і з Чикаго (автор Мирон Куропась).

Відтак привітав присутніх стейтовий сенатор Й.Г. Гарпер (українського роду), вказавши на важливість мети конференції, він підкреслив потребу навчання історії, розказав про своє походження. Сенатор висловив признання за зорганізування конференції д-рові Нусбавмові і М. Мовчанові заслуженому українськоу діячеві. Відтак вручив їм і Василеві Гіні, голові Культурного Центру в Ню Гейвені, почесні грамоти.

Головного доповідача д-ра Джеймса Мейса директора Конґресової комісії для дослідження голоду в Україні представила д-р Дж. Керелейза. У своїй доповіді, д-р Мейс дав порів

(Закінчення на стор. 4)

РІЗДВО

З уваги на свято Різдва Христового у п'ятницю, 25-го грудня, це число друкується з датою суботи, 26-го грудня. Наступне число „Свободи" друкуватиметься в понеділок, 28-го грудня з датою вівтірка, 29-го грудня.

В АМЕРИЦІ

БІЛЬШІСТЬ ЛЕТОВИЩ в країні подали до відома, що не було спеціяльних затримок з огляду на введення нового правила перевірки для всіх працівників, включно із залогами літаків. Федеральне управління летунства видало це нове зарядження по цілій країні після трагічної аварії, в якій загинуло 43 особи.

У НЮ ЙОРКУ ПІСЛЯ цілорічних досліджень, розглядів, напруженої ситуації та нетерпеливих очікувань у понеділок, 21-го грудня ц.р., лава присяжних подала до відома свій вирок. Торкається це справа групи білих юнаків з Говард Біч, частини Квінсу, передмістя Ню Иорку, які розпочали суперечку з трьома чорними юнаками в піцерії. У наслідок тієї сутички загинув один з чорних юнаків, що втікаючи, вибіг на автостраду і був вбитий проїжджючим автом. Лава присяжних визнала трьох молодих білих Джана Лестера, Скота Керна і Джейсона Ладоне винними в ненавмисному вбивстві, а четвертого Майкела Піроні — невинним. Все ж таки незадоволення вироком з обох сторін, чорних і білих, було дуже наявним у судовій залі. Знавці твердять, що ця справа ще є дуже далека від полагодження, бо оборона плянує зробити відклик, а справа має виразно расову закраску.

У ТАЛАГАССІ НА ФЛЬОРИДІ стейтові офіційні чинники подали до відома, що археологи знайшли руїни церкви старої еспанської місії з 1704 року. Був це великий місійний осередок, який обслуговував 1,400 індіян племени апалачі від 1656 до 1704 року. Спалили свою церкву і місто самі еспанці разом з індіянами, відступаючи перед нападаючими англійцями. Місце розкопків знаходиться біля місії Сан Люї де Талімалі на гірському хребті, на північний захід від столиці стейту Талагассі.

ФОРМАЛЬНУ УГОДУ про спільне плянування знищення організованого злочинства підписали високопоставлені федеральні та стейтові охоронці правопорядку. Федеральний прокуратор Самюель Аліто привітав угоду, як перший крок в спільному зусиллі сильно підірвати панування мафії в стейті Ню Джерзі.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН одобрив і підписав опрацьований Конґресом державний бюджет, після чого Сенат і Палата Репрезентантів проголосували перерву до 25-го січня 1988 року. Одобрений бюджет на функціювання американського Уряду до 30-го вересня 1988 року є на суму 604 міл. дол., а також одобрено законопроєкт на суму 17.6 біл. дол. на зменшення дефіциту, який включає підвищення податківк на 9.1 біл. дол.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00.
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Хмари над Близьким Сходом

Правду кажучи — відколи у 1948 році Ізраїль проголосив свою державну суверенність — ніколи у цьому близькосхідньому обширі не було миру і спокою. Навіть коли в 1979 році між Єгиптом та Ізраїлем прийшло до сепаратного миру, причому сталося це головно завдяки подиву гідній терпеливості тодішнього президента Джиммі Картера, атмосфера на Близькому Сході була далі напружена. Всі арабські країни зірвали були дипломатичні взаємини з Єгиптом і щойно пізньою осінню цього року цей бойкот Єгипту припинився та допущено його президента до конференції усіх арабських країн. Було багато спроб замирення, але всі вони розбились об ізраїльський націоналістичний максималізм. Президент Реґен проголосив конкретний плян такого замирення, арабські держави прийняли його, як плятформу для мирової конференції, але Ізраїль не погодився на три найважливіші точки того пляну: 1) звернути арабам окуповані Ізраїлем землі, особливо смугу Ґази і колищній йорданський берег Йордану, 2) припинити колонізацію жидами на окупованих арабських землях і 3) піддати Єрусалим з його релігійними пам'ятками для трьох віровизнань під міжнародне правління. Хоча Ізраїль без політичної, фінансової і мілітарної допомоги від Америки та американської жидівської громади не міг би до цього часу проіснувати, його державний провід вперто і послідовно діяв і далі діє в усіх цих трьох вимогах ЗСА — всупереч Америці.

Дальша колонізація земель на схід від ріки Йордану і наче провокаційне замешкання на цій території зненавидженого всіма арабами архітекта інвазії Ізраїля до Ливану Арієля Шарона спричинили в половині грудня цього року масові демонстрації у різних містах Ізраїля, зокрема в самому Єрусалимі і таких святих для християн містах, як Вифлеєм і Назарет. Але найбільшими демонстраціями були таки виступи арабської молоді, юнаків і дівчат, у самому Єрусалимі. Хоча ізраїльська поліція і військо розпорошували демонстрантів слізним газом і водою з пожежних возів, згинуло до минулої неділі 18 арабів, палестинців, себто арабів, які втекли були з Ізраїля після проголошення ізраїльської держави. Тодішній один мільйон втікачів десятикратно розрісся. Проблема палестинців стала центром конечної позитивної розв'язки. За пляном президента Реґена треба палестинцям признати обшир на схід від Йордану з широкою автономією і державним зв'язком з Йорданією. Але Ізраїль навіть не хотів слухати про таке.

В отих цьогомісячних демонстраціях в Єрусалимі найпершою ціллю демонстрантів були ізраїльські банки. Їхні грубі скляні вікна розбивано, все внутрішнє уладження руйновано, всі банкові документи нищено. На вулицях ставили барикади. У сусідньому Ливані відбулися масові протиізраїльські демонстрації, а арабські демонстранти загрозили вбивством усіх схоплених „зрадників", між ними двох американців. А що діється це перед самим Різдвом за новим стилем — то існує страх, що потерпить щорічний масовий туристичний рух. Папа закликав до миру і ладу, але при розпалених пристрастях невідомо, чи такий заклик знайде послух. Американський Уряд стурбований. Можливо, що добром отих демонстрацій вийде нова гостра актуалізація необхідности поважної розв'язки ізраїльсько-арабського хронічного конфлікту було би добре, якби Вашінґтон перестав ставитися до ізраїльських екстремістів та лідерів жидівської громади в ЗСА, які тих екстремістів підтримують, делікатно, в рукавичках. Називається, що Ізраїль — це єдина демократична держава на Близькому Сході. Але ця демократія погана, коли вона ставить бочку пороху і загрожує вибухом, що його трудно буде зльокалізувати та який знову коштуватиме Америці вже не мільйони, а більйони — без найменшої для Америки користи.

Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні присилати до редакції „Свободи" разом із двома примірниками даного твору також і адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Михайло Ільків

ЕКОНОМІЧНІ СПОДІВАННЯ НА 1988 РІК

Схема суспільного руху встановлена так що в кінці кожного року: людина, підприємці і держава підсумовують плюси і мінуси минулого, і роблять плян на майбутній рік. У цій ситуації справа відноситься до економічного сподівання в 1988 році. Фактом залишається те, що економіка процвітала добре в останніх шести роках. Цей минулий рік з господарського боку був цікавий тим, що в його початку одні передбачали рецесію, інші — дальший розвиток. Признання належиться оптимістам. Економіка систематично розвивалася в досить поміркованому напрямку. Гуртова продукція зросла тільки 3.7 замість передбачуваних п'ять відсотків, пересічно в році.

Завдяки стабільному господарському розвиткові інфляція втрималася низькою. Тут треба зазначити, що інфляція не була вищою тоді, коли достава грошей постійно зростала. Мабуть це було однією з причин, що грошова біржа зросла досить високо в минулому році. Але зовсім інша справа з господарським розвитком, який в свій час може змінитися. Одним з факторів господарської непевности є торговельний дефіцит, що є клином поміж консумпцією і продукцією. Притому цікаво, що торговельний дефіцит збільшується, замість зменшуватися. Сподівання, що нижча вартість доляра поліпшить міжнародну торгівлю в користь ЗСА, покищо не виправдалася. Тому як довго дефіцит не зменшується і продукційний відділ не надто сильний, то це може від'ємно вплинути на інші сектори, а саме: обслугу, видатки консументів, будівництво та інше.

Ця непевність залежить від зниження дефіциту, що контролює відсоткову стопу. Змінливість відсоткової стопи не є добра в господарському розвитку. Все ж таки — це справа, яку можна кожночасно вирішувати, і зміняти відповідно до ситуації. Не зважаючи на тих кілька гнучких даних, інші господарські фактори кажуть сподіватися дальшого господарського розвитку в 1988 році. Дотепер немає опублікованих від'ємних, переконливих даних, що передбачували б рецесію, чи зріст інфляції. Це мусіло б бути щось непередбачене, подібне до ембарґо нафти.

З приблизно подібними поміркованими господарськими показниками, як у минулому році, буде процвітати 1988 рік. Немає надпродукції, ані великих інвентурних резерв. Відсоткова стопа вагається, але це не повинно мати впливу на господарський розвиток в майбутньому. Достава грошей і кредит взаємно себе доповняють. Закупочні видатки добрі. Ощадності достатні. Зменшення відсотків оскорбило тих, що ощаджували, але зменшило видатки позичковцям. Знижена вартість доляра повинна б причинитися до зниження торговельного дефіциту. Рекордове число працюючих. Усе це стимулюючі господарські фактори. Інфляція під контролею.

Наведені господарські фактори ще раз потверджують сподівання і надійність господарського розвитку в новому році. Але все, що довкола нас, рухоме і змінливе. З практики знаємо, що можуть зайти різні несподіванки в світовім господарстві. Тому і господарський поступ в ЗСА може також змінитися. Через те варта бодай кількома реченнями передискутувати інший аспект економіки. В економіці, головно мультинаціональній не може бути прямолінійности, тому всі складні проблеми повинні вирішуватися компромісово. Сьогодні багато говориться про великий федеральний і торговельний дефіцит ЗСА. Наголошують це також закордонні держави, головно европейські. Навіть наводиться дефіцити як одну з причин краху на готівковій біржі в Ню Йорку 19-го жовтня 1987 року, загальне зниження цінних паперів якої становило 508 пунктів.

В дискусії над фінансовими та взагалі економічними справами коментатори піднесли питання, чи можуть ЗСА бути світовою потугою і рівночасно в той сам час великим дебітором? Справа цікава, головно з міжнародної точки зору. І тут знову пороблено цікаві висновки, а саме: цінні папери на біржі в ціні піднеслися вгору, як ніколи перед тим економіка процвітає, про рецесію ніхто з певністю не говорить. Але у світовій економіці позиція ЗСА зменшилася, тоді як Европа і Японія, що були знищені війною, є в досить добрій ситуації. Велика заборгованість країни також вказує, що ЗСА втрачають провідну ролю у світових фінансових справах. ЗСА все були цією державою, що експортували своє виробництво і уділювали позички кому було потрібно. Велика заборгованість країни також потверджує, що ЗСА неспосібні дати міжнародний господарський напрям. В розвитку технологічнім ЗСА все були вперед, сьогодні

(Закінчення на стор. 3)

М. Бараболяк

Політика на „ти"

Питання „тикання" досить складне. Для мене, як і для більшости нас, „тикання" — це прояв і доказ духової близькости одної людини до другої. Нам із Іваном далеко поза сімдесят. Як я був у п'ятій клясі в гімназії, він був у восьмій. У Пласті він був нашим курінним, а я, як провідник гуртка, звітував йому. І так залишилося донині. Він до мене „ти", а я до нього „ви". Прояв респекту, чи що воно таке?

Роналд двадцять років старший від Міші. То вже й тому не годилось би їм собі, на мій розсуд, „тикати". До того Міша наїжив проти Роналда 10,000 нуклеарних ракет, понад 52,000 танків, і тисячі, тисячі іншої зброї. А все ж Роналд запропонував Міші те приятельське „Ron — Micha". Вірю, що після того „ти" легше стало їм говорити про найбільш складні питання світової політики. Ось як уявляю собі розмову між ними:

Міша: „Скажи, Рон, що найбільш дошкулює тобі, що зганяє сон з очей"?

Рон: „Питання прав людини. Ця справа особливо на серці Ненсі. Чому б тобі не дозволити більшій кількості жидів покинути СССР? Ці розлучені родини, діти плачуть за татами, яких іноді навіть не бачили...

М.: Роне, а для мене це проблема. Тобі легко говорити. Ти покладаєш на жидівські мозки, але й мені вони потрібні. Хто твій головний представник у переговорах у Женеві? Хто Капелман? А президент головного банку, що контролює монетарну політику? Не жид? Хочеш, щоб назвав більше? Ці на високих постах у мене наразі не прохають про візи. Але коли побачуть як легко вони видаються, не забажають і вони до Ню Йорку? А що мені тоді робити? Дискримінувати? Проблема, „панімаєш"...

Р.: Друге — Афганістан? Доки відти не виберетесь, доти будуть мені закидати, що ти продовжуєш агресивну політику, репрезентуєш російський імперіялізм, що прокидаєтесь тільки на часок овечками, але поправиться ваша економіка, знову покажете вовчі зуби...

М.: Порадь приятелю, як вилабудатись відтіль. „Нада" з честю. Не так ганебно, як ви з В'єтнаму... Не можемо після майже восьми років війни і тисячів жертв прямо залишити країну...

Р.: Зробили таке ми, приходиться вчинити те саме і вам!

М.: Тобі, приятелю, легко говорити. А у нас близько 50,000 мусулманів на кордоні з Афганістаном. А вони зрадливий, непевний народ. Можемо мати на тому кордоні правительство муджагедінів?

Р.: Це істинно серйозна проблема для тебе, друже. Але мусиш щось зробити, бо інакше матиму клопіт із ратифікацією договору, що ми учора підписали... і в дальших переговорах на весну! Мусиш те ж змінити політику у Нікараґуа. Що для тебе кордон із Афганістаном, то для мене вороже правительство на південних кордонах ЗСА...

М.: „Панімаю". Особливо з уваги на Іранґейт. Це неприємне і прикре. Підозрівають тебе, що ламав закони... Рад старатись друже. Побачу, що зможу зробити. Розумієш, я не зовсім незалежний теж... Маю противників...

Р.: Ти — Політбюро і ЦК Партію. Я — демократів, хоч вони тепер більш співпрацюють зо мною, як деякі мої республіканці...

М.: „Да, да", Рон... Одна розрада: за тобою твоя Ненсі, за мною Раїса...

Мабуть людський елемент, який Реґен висунув у пересправах із Горбачовим, не є так нерозумним і наївним, як це може нам виглядати.

* * *

У зв'язку з тим „братанням" між Роном і Мішею виринула у мене думка: не скликати б нам конференції „на вершинах" лідерів усіх наших проводів, урядів, середовищ, об'єднань, партій, груп і подібних конґльомератів. Скликати цю конференцію десь у готелі недалеко від Білого Дому, де ще кружляє той „спірит" недавньої зустрічі Рона з Мішею. Встановити, що всі ці Слави, Миколи, Івани, Василі, Петри, і як їх там звали, не сміють звертатись до себе інакше як на „ти" і першим ім'ям! Коли б це причинилось до того, щоб наші лідери обмежили теж хоч на 4 відсотки словесні, але не менш нищівні, ракети, якими себе взаємно на радість Кремля бомбардуємо, як ті, про обмеження яких договорились Реґен і Ґорбачов, то це було б великим політичним досягненням нашої громади на поселеннях у світі.

Нам важко з тим „ти", „ми", але під Різдво може б попробувати!

У САН ДОМІНЬҐО, Домініканська Республіка, відбулась знову ж таки неуспішна зустріч сандіністів з представниками антикомуністичних повстанців контрас. „Ми не знайшли формули замирення і переговори опинилися у сліпому куті", — заявив примас Римо-Католицької Церкви в Нікараґуа кардинал Обандо і Браво головний посередник у переговорах між сандіністами і контрас. Обидві делеґації виїжджають з Домініканської Республіки і на всякий випадок назначили нову дату зустрічі на січень 1988 року, от так для певности, щоб цілковито не переривати зв'язку. Президент Нікараґуа Даніель Ортеґа Сааведра заявив, що у зв'язку з широко розгорненою офензивою партизанів, він не надіється на позитивні успіхи таких зустрічей. Обидві сторони погодились однак на припинення боїв під час свят.

СФУЖО

Надія Світлична

СУЧАСНИЙ СТАН УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО МИСТЕЦТВА, ЗВИЧАЇВ І ТРАДИЦІЙ

Народне мистецтво, традиції, обряди завжди були важливою частиною духовного життя нашого народу. У весняних і зимових християнських обрядах збереглося чимало з поганських часів, в орнаментах великодньої писанки бачимо елементи прадавніх символів, у вишивкових узорах знаходимо відгомін трипільської культури. Наші недалекі предки, навіть наші батьки володіли неоціненним багатством: невичерпним джерелом творчого надбання свого народу. Ті з-поміж вас, хто приїхав сюди з рідного краю, — чи в старшому віці, чи навіть дітьми — напевно, пам'ятає вигадливі і водночас традиційні весільні обряди, фантазію Різдвяних Свят, глибоку ліричність Купала. А що вишиване вбрання чи свої традиційні побутові прикраси вивозили за океан як найцінніший скарб — це саме за себе свідчить про глибоку повагу до традиційного народного мистецтва.

Тепер ми живемо в світі інших культур, намагаємося зібрати з уламків пам'яті крихти того, що міцно в'язало наших попередників до своїх пракоренів. Нам тяжко робити це передусім тому, що холодна рентабельність нинішнього сприймання залишає мало місця сантиментальним звичаям, а технологічний проґрес, ніби екскаватор, загортає у шар минувшини патріярхальні традиції. Це тут, на Заході, на наших еміґрантських острівцях.

А як там на материку, вдома, де, здається, сама земля співає жайворонком веснянок, а квітуча природа України не терпить модерного стандарту і спонукує вишивати, гаптувати, прикрашати. Як там, де лишилися наші найкращі спогади і мрії? Дехто з вас їздить на Україну, бачить і привозить звідти сувеніри, зразки народного мистецтва. Тільки дедалі частіше справжнє мистецтво можна бачити лише в старих речах — по музеях, по скринях, які ще подекуди збереглися. А сучасні сувеніри пахнуть ремісництвом, ширпотребом, суроґатами.

Державна влада, взявши на себе зобов'язання дбати про всіх і про все, чимало уваги приділяє народному мистецтву, розвитку народних обрядів. Фолкльор і етнографія вивчає найвища наукова установа в столиці України — Академія Наук УССР, держава фінансує діяльність українських музеїв, у тому числі музеїв народного мистецтва, сприяє влаштуванню систематичних виставок, сплачує премії (наприклад, державної премії ім. Шевченка було удостоєно авторку тканих рушників із села Шешори на Івано-Франківщині Ганну Василащук). Розробкою і впровадженням обрядів займаються наукові, державні і партійні установи найвищого рівня. Свого часу я була присутня на конференції, яку влаштували АН УССР, виконавчий комітет і міський комітет партії в Києві для обговорення сценаріїв „обряду народження" (саме так називався сценарій обряду, згодом перейменованого на „звіздини", або „зорини", — обряд реєстрації немовлят), обряду одруження і обряду похорону. Всіх виявів державного піклування про фолкльор і етнографію годі перелічити. Та водночас народне мистецтво, обряди і традиції, переживши століття і лихоліття, вироджуються, занепадають і зникають навіть з пам'яті. Нині, в епоху проголошеної гласности, преса пише про багато різних проблем — чимало тривожних публікацій можна знайти і фолкльорно-етнографічні теми. Деякі з них я додаю в копіях до тексту цього виступу для ілюстрації. У чому ж річ?

Колись на вечорі пам'яті В. Симоненка Іван Дзюба, говорячи про мовний феномен на Україні, змалював образ дерева, якого ніхто не рубав, „навпаки" — біля нього ходили спеціяльно приставлені кваліфіковані садівники, на його плекання відпускали кошти з обтяжених і без того державних бюджетів, — а воно все одно сохло. Люди проходили повз нього і говорили: „Мабуть, таке плохе дерево, що саме сохне". А філософи роз'яснювали: „Ні, дерево не погане, рівноправне, але... такий закон історії!" А в цей час подалі від людського ока, під землею, підрубували тому дереву коріння з використанням усієї сучасної землерийної техніки!...". Цей образ цілком стосується й культури загалом, а народного мистецтва і обрядовости зокрема: адже дерево народних традицій може рости тільки природно — з кореня до крони, а не навпаки.

Фальшивість держави щодо народного мистецтва виявляється повсюди: і в обов'язкових поклонах партії та Ленінові в усіх публікаціях про народне мистецтво, і в самих етнографічних творах. Жодна виставка не може обійтися без обов'язкового, всюдисущого Леніна — на рушниках, на різьблених чи інкрустованих скриньках — навіть на виробах із кераміки й інкрустації соломою. 11-го – 12-го листопада в Києві вперше за 30 років зібралися на нараду фолкльористи з різних зацікавлених наукових і культурних установ. Публікація про це в „Літературній Україні" називається „Не попіл — полум'я", проте ці словесні засоби огрівання не можуть перекреслити факту, що фолкльор і етнографія в наш час

(Закінчення на стор. 4)

Д. Чуб

ЦІКАВІ Й ВАЖЛИВІ СПОГАДИ В. СОКОЛА

(„Здалека до близького", спогади, роздуми. 358 ст.)

Протягом останнього десятиріччя вийшла з друку по цей бік „греблі" ціла низка цікавих і цінних спогадів письменників та діячів театрального мистецтва. До найцікавіших належать „Спомини" відомого артиста й режисера Йосипа Гірняка, письменника Ол. Гай-Головка „Duel with the Devil", літературознавців Івана Кошелівця „Розмова в дорозі" та том перший спогадів нашого заслуженого літературознавця й організатора літературного життя та редактора Григорія Костюка „Зустрічі і прощання", „Пережити й передумане" довголітнього засланця Данила Шумука та О. Плеченя „Дев'ять років у бункрі". До цієї категорії спогадів належать і спогади „Здалека до близького" Василя Сокола, який недавно переїхав з Америки до Австралії.

Це останнє видання особливо цікаве тим, що автор лише вісім років тому виїхав з України, був там у центрі літературного і громадського життя, знав особисто багатьох письменників, діячів мистецтва й політики, пережив сам і арешти, і поневіряння. Отже на всіх сторінках цього цікавого й солідного твору, який чудово видав Канадський інститут українських студій при Альбертському університеті в Едмонтоні (Канада), лежить така печать яскравих подій як сучасного, так і недавно минулого, що його можна вважати до певної міри джерельним матеріялом.

Почавши свої спогади від дитячих років, коли він ще жив з батьками-вчителями на селі, і переповівши події революції та безліч тодішніх небезпек, автор переходить до своїх перших літературних кроків, коли він почав друкувати свої фейлетони у 1923 році під псевдом Андрій Шпичка в катеринославській газеті „Зірка", де редактором був письменник-західньоукраїнець Іван Ткачук. З першими літературними успіхами автор потрапляє до кола молодих письменників, що створили там філію літературної організації „Плуг".

Це були пізніше відомі письменники, як Василь Мисик, Василь Чапля (Чапленко), Микола Мінько, Борис Тенета та Михайло Дубовик, а очолював їх пізніший керівник Харківського клюбу письменників на Каплунівській вулиці — Максим Лебідь.

Переїхавши пізніше до Харкова й живучи в будинку письменників „Слово", В. Сокіл пізнав усе літературне середовище тодішньої столиці України, побачив і на собі відчув усі плюси й мінуси того життя. Із цих спогадів, як із багатющого джерела, повного довідкового матеріялу, дізнаємося про долю багатьох літераторів і поетів, які були репресовані чи загинули на конвеєрах НКВД або в далеких північних концтаборах. Бачимо також як НКВД з допомогою своїх аґентів пускало фальшиві чутки про арештованих письменників. Про Остапа Вишню, наприклад, пустили побрехеньку, що під час трусу знайшли в стіні його мешкання бомбу, якою він збирався забити Постишева, першого секретаря КП(б)У, присланого з Москви.

Особливо численні арешти відбувалися в 1934-37 роках. Недаром тоді й сам Будинок письменників „Слово" називали БУПТ-ом (Будинком примусових робіт або Будинком попереднього ув'язнення. А наскільки той терор створював паніку серед творців літератури, знаємо з того, що взимку 1934-35 роках навколо Будинку „Слово" був чорний сніг від попелу спалених рукописів та книжок в мешканнях письменників. У ті ж погромні часи був ліквідований і письменницький клюб ім. Василя Блакитного разом з багатющою книгозбірнею, яку зібрав Максим Лебідь, якого пізніше теж знищили.

Кожний розділ спогадів хронологічно приносить читачеві нові дальші відомості про події тих бурхливих часів. Автор докладно показує, яке безладдя й паніка панували в Харкові, коли почалась війна й німці наближались до Харкова. В. Сокіл разом з театром опиняється аж у Середній Азії, де театр виступав у Бухарі, Самарканді, Термезі та інших містах, живучи в злиднях і поганих помешканнях. Але автор і в тих обставинах не припиняв своєї літературної діяльности.

Далі бачимо, як по розгромі німецьких фашистів вриваються до Харкова разом з Червоною армією відділи так званого СМЕРШ-у (смерть шпигунам). Вони чинили безоглядні масові арешти і розстріли серед тих, хто лишався під німцями. Недаром совєтські часописи писали, що тоді було знищено в Україні понад 250,000 „ворогів народу".

В одному з розділів автор подає цікаві факти про приріст населення та шалену русифікацію. Від 1959 року до 1970 українське населення в Україні зросло тільки на 10 відс., а російське — на 30 відс. Той процес ґеноциду далі зростав: від 1970-го року до 1979-го кількість українців зросла тільки на 4 відс., а росіян — на 14 відс. По містах України зовсім зникла на вулицях українська мова, а з Росії масово напливали зайди, яких організовано надсилали, призначаючи на керівні посади в усіх галузях життя. Українські школи переміняли на російські, вищі учбові заклади русифікували до решти. Майже зникла українська мова в радіо, телебаченні, падали тиражі українських видань та преси. Те саме сталося і з різними театрами: зрусифікували оперні театри в Донецьку, Дніпропетровську та Одесі.

В літературі прийшла ще більша задуха: тяжко було щось надрукувати без пропаґанди. Із сторінок журналів та преси зникли гумор і сатира, а ще раніше авторів цього жанру було виарештувано, як Остап Вишня, Василь Чечвянський (брат Вишні), Юхим Ґедзь, Юрій Вухналь, Кость Котко (Любченко). У часи розгрому були знищені і жидівські письменники Іцик Фефер, Квітко, Котляр, Маркіш. Підступно НКВД забило і талановитого керівника Московського жидівського театру Міхоелса, а театр закрили.

А в Спілці письменників Харкова дійшло до того, що не так давно з наказу обкому партії наказали вибрати росіянина Петрова, який був військовиком і в літературі не мав жодної ваги. Коли в обкомі почули, що 60 відс. письменників проти такого призначення, бо досі вибирали таємним голосуванням, то обком викликав організаторів спротиву й загрозив репресіями.

В окремому розділі спогадів автор розповідає, як по

(Закінчення на стор. 4)

КОРОЛЯ ЙОРДАНІЇ Гуссейна прийняв на розмову генеральний секретар ЦК КПСС Міхаіл Ґорбачов і вони розмовляли на протязі 45 хвилин про справи Близького Сходу і війну у Перській затоці між Іраном й Іраком. Перед відвідинами в Москві, Гуссейн відвідав цілий ряд держав над Перською затокою і від деяких отримав повну підтримку для своєї мирної ініціятиви. Якщо королеві не вдасться схилити СССР до застосування емберґа проти Ірану, то він буде старатися, щоб СССР в іншій формі впливав на Іран у справі припинення війни. Заступник міністра закордонних справ СССР Владімір Петровський заявив, що у принципі СССР не є проти застосування ембарґа проти Ірану, якщо його ціллю було б змусити Теґран шанувати постанови Ради Безпеки Організації Об'єднаних Націй.

Дорогий наш Дарку!

(Прощальне слово Богдана Крамарчука під час тризни 10-го січня 1987 року у Філядельфії на світлу пам'ять Володаря Юрія Стефанишина, який відійшов у вічність 2-го січня 1987 року.)

Сьогодні прощаємо Тебе, Дарку, від нашого Пластового Братства, а особливо від куреня „Чота Крилатих", в котрім Ти за останніх 25 років присвятив багато часу і діяльности. Ще раз Тобі дякуємо за Твою жертвенну працю у вихованні нашої пластової молоді. Пригадую, як в Ню Йорку нам потрібно було впорядника для гуртка на горішнім Бронксі і Ти добровільно зголосився, хоч мешкав у Бруклині. Пам'ятаю, що то не було легко, але Ти взірцево вив'язався з цих обов'язків. Твоя жертвеність для виховання нашої молоді не відстала від Тебе навіть як Ти виїхав з Ню Йорку.

Ти, Дарку, рівнож був нашим курінним амбасадором зв'язків, бо під час Твоїх подорожей по Америці і Канаді Ти завжди знаходив час відвідати наших „Крилатих" в місцях Твоїх зупинок. А на сходинах, вже вдома, ти завжди складав звіти з їхньої діяльности.

Пригадую нашу останню зустріч на Союзівці минулого літа під час тенісового табору. По довшій розмові про стан наших родин тема перейшла на курінні справи, хто що робить, де хто є, коли буде курінна рада і т.д., але так вийшло, що Ти тепер замість відбувати раду з нами в скорому часі, відбуваєш раду з нашими „Крилатими", котрі так як Ти передчасно відійшли на Вічну Ватру, а особливо Олько Клюфас і наш колишній курінний Осип Топорович.

Твоя передчасна смерть залишає прірву у нашому курінному гуртку, бо Твоя жертвенність і дружність була незаступима. Пам'ять і Твої добрі діла залишаться з нами назавжди.

Прощай, брате, „З гори на долину"! СКОБ.

РУМУНСЬКА ТЕНІСИСТКА, 17-річна Мадаліна Войня, попросила ЗСА надати їй політичний азиль, бо вона не бажає більше повертатись на батьківщину. Вона прибула до ЗСА в складі румунської спортової дружини. В Маямі на Фльориді вона, відлучившись від інших спортовців, поїхали таксівкою на поліцію і там склала свою заяву про бажання не повертатись до Румунії та попросила поліціянтів зв'язати її зі Службою іміґрації і натуразліації. У ЗСА вона не має нікого з родини, але румунська громада виявила бажання заопікуватись нею аж до часу поки вона не досягне дорослого віку і не влаштується на роботу.

ФРАНЦУЗЬКІ ЗАСОБИ масової інформації повідомили, що теперішній прем'єр-міністер Франції Жак Шірак продовжує раніше розпочату соціялістичним урядом політику у відношенні до Ірану. Він далі продає для аятолли Хомейні зброю, амуніцію і запасні частини та військовий виряд. Достави французької зброї дозволяють Іранові розвивати одну за другою офензиви проти свого найбільшого противника Іраку та розправлятися з внутрішньою опозицію. Кілька тижнів тому консервативні газети обвинувачували в усьому президента Франсуа Міттерана, але, як пізніше виказалося, Шірак повністю підтримує започатковану ним політику, без жадного застереження. На цій торгівлі Франція заробляє грубі більйони долярів у твердій валюті і доставі товарів, в більшості нафтових продуктів.

СИТУАЦІЯ У ПІВДЕННІЙ Кореї починає устабілізовуватись. Лідер опозиції Кім Дае Чун вибачився перед виборцями, що опозиція не зуміла сконсолідувати своїх сил під час виборів і хоч її кандидати отримали 53 відсотків голосів, програли вибори. Також урядовий кандидат і переможець у президентських виборах Ро Тае Ву заявив, що він свідомий, що у зніменій ситуації він був би програв вибори, але він переконаний, що може дуже багато допомогти корейському народові і створити справжню демократичну систему правління. Між іншим він додав, що після Олімпійських Ігрищ в 1988 році, плянує перевести у цілій країні референдум у справі довір'я до його особи. Якщо він не дістане більшости голосів, то „в такому випадку політичний діяч мусить відійти від політики і зробити місце для того кого підтримує народ", — заявив Ву кореспондентам.

Економічні...

(Закінчення зі стор. 2)

це все змінилося реґресом. В розвитку економіки ініціятиву перебрали, мабуть, тимчасово, Японія і Европа. Інша справа що в сьогоднішньому світовому господарському комплексі втримати ініціятиву в економіці — це не така легка справа. Все таки, не зважаючи на різні господарські проблеми в країні і світі ЗСА мають велике затруднення робітників у порівнянні з іншими країнами. Хоча в ЗСА зменшилося виробництво і продуктивність вони надалі залишаються великим ринком для інших господарських потуг. При повному вирозумінні до економічних проблем ЗСА будуть ще довго домінувати на світових ринках.

Залишається ще кількома реченнями зробити загальний огляд деяких господарських справ. Що відноситься до фінансових справ на міжнародному ринку, то після другої дискусії створено Европейську монетарну систему. Справа ця заслуговує на увагу в майбутньому. Західня Европа зрозуміла, що вона в потребі повинна сама себе боронити перед заливом комунізму. Песимісти твердять, що в кінці 1988 і початку 1989 років буде господарський застій. Причиною до цього будуть вищі ціни на товари та інфляція. Але ця думка не оперта на фактах. Крім цього — це виборчий рік законодавчої і виконавчої влади країни. Отже, економіка країни може сповільнитися, вичікуючи на ініціятиву Президента, та його новорічне звернення до народу. Більший вплив на господарське сповільнення може мати, наприклад: ембарґо нафти, чи природні катаклізми; це справи зрозумілі.

За даними Федерального резервного банку інфляція не наглить, як деякі експерти перебувають, мовляв, через підвищення відсоткової стопи. Такої обави немає тому що продукція не використовує своєї повної спроможности. Підвишка ціни на деякі сталеві та інші вироби означає більше економічне оживлення замість інфляції. Це все дієтся завдяки тому, що експорт зростає і продуценти збільшують свої вироби на ринках. Поліпшення у фабричному виробництві і торгівлі сталися завдяки зниженій вартості доляра на закордонних ринках і тому вироби ЗСА більше конкуренційні.

У висновку треба ствердити, що економічні показники є добрі, тому немає причини робити інших висновків.

754 причин, чому Ви повинні стати членом Тисячоліття Християнства України - Русі

- Найперше — воно наше і належить тільки до нас. Якщо ми не піддержимо і не подбаємо про цю історичну подію, то хто це зробить?
- Зложімо подяку за тисячу років Християнства — дар Бога для нашого народу.
- Даймо приклад і залишімо спадщину віри і святкування для наших дітей і внуків, щоб пам'ятали та згідно з цим провадили своїх дітей.
- Поможім сповнити багато проєктів, заплянованих Центральним Ювілейним Комітетом Тисячоріччя і в спадщині залишити те, що за ласкою Божою матиме вплив на наступних тисяча років українського Християнства.
- Злучімся з понад 750 українцями Північної Америки, які вже зобов'язалися до цього у цю тисячорічну подію.

ПРОСИМО, ВИПОВНІТЬ ВАШУ ВЛАСНУ ГРАМОТУ ЗАСЛУГИ ВІД ЩИРОГО СЕРЦЯ.

МИ ПРОСИМО ВАШОЇ ПІДДЕРЖКИ.

- Якщо Центральний Ювілейний Комітет Тисячоріччя одержить Ваш даток, Ви одержите гарну 5-кольорову грамоту, з Вашим іменем на ньому, в гарній оправі, у розмірах 13¾ x 9¼ цалів. Грамота, показана вище, приходить з молитвами за благословення Вас і Вашої родини, із вдячности за піддержку цієї великої події у нашій вірі.
- Ваше прізвище увійде в архіви Тисячоріччя, де воно залишиться для цілої записаної історії нашої Церкви.
- Ви теж одержете членську картку Тисячоліття.
- Оплата є сто долярів.
- Проситься виповнити повищу Грамоту заслуги з Вашим ім'ям і прізвищем та адресою, і разом з Вашим даром вислати поштою до:

Millennium Secretariat Central Jubilee Committee
233 Scotia Street,
Winnipeg, Manitoba, Canada
R2V 1V7

Офіційна посвідка для податкового зізнання буде вислана.

ХАЙ ВСЕВИШНІЙ БОГ ВАС БЛАГОСЛОВЛЯЄ.

Центральний Ювілейний Комітет Тисячоріччя

Відбувся...

(Закінчення зі стор. 1)

відзначено такі особи: Софію Барабаш з Монтреалю, Іванну Бригідер з Торонто, Марію Харину — Америка, Анну Марію Баран — західня Канада, і Олю Горачук — Бразилія. Рівно ж відзначено 25-ліття квартальника СФУЖО „Українка в світі".

На дитячий „Конкурс малюнку і слова з нагоди 1000-ліття Християнства в Україні", який розписала Виховна комісія СФУЖО, 131 дітей прислали свої твори. Виставка на конгресі мала позитивний відгук, тому внесено рекомендації до Екзекутиви і Управи СФУЖО, щоб кращі зразки були зібрані в брошуру, чи пропам'ятну книгу.

У вислідї 20-го Конкурсу СФУЖО ім. Марусі Бек, „Пісня — Гимн", першу нагороду отримав Сергій Яременко за „Славень Христові", слова Яра Славутича.

Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій очолила на наступні п'ять років д-р М. Квітковська. До Екзекутиви увійшли: перша заступниця голови Оксана Бризгун-Соколик, друга Олена Процюк, протоколярна секретарка Олександра Миндюк, англомовна секретарка Женя Балабан, фінансова секретарка Ірина Вжесневська, заступниця Марія Калимін, скарбник Ярослава Шеремета; Контрольна комісія: Варка Муха голова, члени Марія Колодій, Тетяна Дячинська, заступниці Зиновія Юрків, Дарія Бойдуник.

В рамках конгресу відбулося кілька виставок та музичних імпрез.

Американські...

(Закінчення зі стор. 1)

няльну аналізу українського і жидівського голокостів, вказуючи на деякі подібності трагедій обох народів, як рівнож вказуючи на їхні відмінності. Оба народи стали жертвами тиранів для яких не існували жадні людські права; оба народи мали мільйонові втрати в людях. Як у Гітлера, так і у большевиків моральним імперативом було зліквідувати небажаний елемент. Різниця була в тому, що Гітлер бажав убити кожного жида, а большевики бажали повністю усмертити певні суспільні кляси українців: куляків, буржуїв, націоналістів і т.д.

Після цікавої дискусії, в якій порушено питання голоду в Україні, неславну ролю кореспондента „Ню Йорк Таймсу" Волтера Дюранті та байдужість европейських держав і Америки до справ голоду в Україні, висвітлено фільм „Жнива розпачу", після якого була також довша дискусія. Варто зауважити, що в обидвох дискусіях, дискутанти не виходили поза межі проблем, що були в програмі конференції. З порушених питань було наявне, що американці учасники конференції цікавляться українськими справами та деякі бажають ці відомости поширити.

На пополудневій сесії конференції залишилися головно учителі і тут продемонстровано як практично переводити лекції в найбільш сприємливий для учнів спосіб. Виглядає, що учителі-організатори навчального проєкту серйозно беруться до справи, бо уже напередодні конференції мали практичні лекції в школі, та на слідуючі другого дня залишився д-р Мейс. Це дуже позитивне явище, що неукраїнці учителі бажають впровадити до навчальної системи в публічних школах українську програму.

Місцевий Відділ АГРУ (голова Юлія Несторук) на час конференції влаштував виставку експонатів-вишивок, які виконали українські жінки-політв'язні в совєтських таборах. Рівнож мали стіл з інформативними матеріялами про голод та матеріяли про рух спротиву в Україні.

В. Ґіна ніколи не занедбує нагоди мати стіл з книжками, бо вірить що книжки треба ширити, а не ховати на полицях.

Загальне враження з учительської конференції дуже додатнє. Треба уважати дуже позитивним, що неукраїнці спонукані ініціятивою українських суспільно-громадських діячів Гартфорду і околиці, беруться впроваджувати українську тематику до навчальних програм публічних шкіл. Коли врахувати, що в державних американських школах є немале число учителів українського роду та що за Нюйоркським стейтом і Чикаго, уже зактивізувався Коннектикат, то треба вірити, що і інші більші українські скупчення приєднаються до цього корисного діла, щоби учні американських шкіл у якійсь мірі мали змогу засвоювати собі інформації про Україну.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

Святкування 1000-ліття Хрищення України в Едмонтонській епархії

Рік 1988 увійде в історію як рік святкування 1000-ліття Хрищення України. Це святкування спонукало нашу громаду, церкви, організації, наукові інституції, мистецькі одиниці до великої пожвавленої діяльности та праці, щоб гідно відзначити цю знаменну подію нашої історії.

Хрищення України, яке 1000 років тому змінило курс нашої історії, принесло українському народові глибоку духовість, великий розвиток науки, письменства, культури різних галузей мистецтв, в якому музика займає особливе місце. Величні храми, прикрашені мозаїками, іконами, іконостасами були не лише місцем молитви, але й виявом великої і глибокої духовости нашого народу. В цьому музика була і є невід'ємною частиною всіх наших релігійних практик.

Святкування 1000-ліття Хрищення України, яке виявляє себе у різних напрямках і видах, включає теж його відзначення нашим музичним надбанням. Ювілейний комітет святкування 1000-ліття Хрищення України Едмонтонської епархії у своєму пляні різноманітного відзначення великої події включив теж величавий концерт, який відбудеться в неділю 12-го червня 1988 року о 2-ій годині по полудні в Джубілі авдиторії. В програму концерту включено доповідь Владики Димитрія, концерт для оркестри „Українські колядки, щедрівки" композитора Валерія Кікти та ораторію „Неофіти" композитора Мар'яна Кузана до поеми Тараса Шевченка.

Валерій Кікта — сучасний український композитор (народився 1941 року в Донецькій області), був учнем С. Людкевича та С. Багатирьова, належить до числа композиторів, чий авторський почерк пізнається відразу. Основні риси його стилю — яскравий мелодизм, індивідуальна гармонійна мова, ритмічна винахідливість, майстерність інструментовки. Велике значення у формуванні естетичних поглядів та художніх смаків мало довголітнє спілкування з видатним українським композитором, філософом і вченим Станиславом Людкевичем. Багато композицій В. Кікти присвячені С. Людкевичеві або мають підзаголовки, наприклад „Зелений промінь С. Людкевича". Йому Кікта присвятив цикл статтей „П'ять слів про С. Людкевича".

Жанровий діяпазон творчости композитора охоплює симфонічну, балетну, хорову, камерно-інструментальну і вокальну музику. Концерт для оркестри „Українські колядки, щедрівки" відзначається блискучістю оркестровки. В музиці В. Кікти переважають українські мотиви, що виявляються не тільки в органічному використуванні народних мелодій, але важливіше загальне „звучання" теми України у творчості композитора.

Ораторія „Неофіти" — для чотирьох солістів, рецитатора, хору та симфонічної оркестри. Поема „Неофіти" Тараса Шевченка — алегорична поема, в якій він на матеріялі виникнення християнства показує жахливий стан російської імперії і свого народу. В творі Шевченко крім історичної ситуації віддзеркалює ідею високої моралі, закладеної в змісті в період виникнення християнства. Музику створив композитор Маріян Кузан (народився 1925 року в Україні), який від двох років життя постійно живе в Парижі. Після закінчення Паризької консерваторії, М. Кузан широко розвинув свою композиторську діяльність у різних музичних жанрах: вокально-симфонічному, камерно-інструментальному, вокальному та інструментальному. Твори М. Кузана виконують по всій Франції французькі симфонічні оркестри та хори.

Ораторія „Неофіти", створена на замовлення Владики Михайла Гринчишина з нагоди 1000-ліття Хрищення України, буде виконана вперше в Едмонтоні. Характерне для музики — мелодизм, всі музикальні образи побудовані засобами мельодійними. Композитор осягає емоційні сторони життя широким використанням фарбів людського голосу в усіх його регістрах, гостротою гармонічних сполучень, новизною незвичайних сполучень інструментів оркестри, широким використанням та змінами метрики, яка є характерною для джерел нашої музики. Музика надзвичайно драматична та емоційна, драматургія розвивається не засобами зовнішніх звукових ефектів, але внутрішньою наснагою музичної мови. Музика дуже ефектовно передає текст поеми, що залишає кольосально емоційне враження в слухача.

Ораторію „Неофіти" виконає хор „Дніпро" (75 членів) при співучасті поодиноких членів хору церкви св. Василія, ансамблів „Мережі" та „Каштани" (всіх 90 членів). Симфонічна оркестра зложена з фахових музикантів — членів едмонтонської симфонічної оркестри. Хор підготовляє дригентка хору „Дніпро" Марія Дитиняк за вказівками маєстра Володимира Колесника, який приїжджає до Едмонтону на спеціяльні проби. Обома творами — концертом для оркестри В. Кікти „Українські колядки, щедрівки" та ораторією „Неофіти" М. Кузана диригуватиме маєстро Володимир Колесник.

Цей величавий концерт української музики — духовости нашого народу відбудеться в неділю, 12-го червня 1988 року в 2-ій год. по полудні в Джубілі авдиторії в Едмонтоні. Це рідкісна нагода для альбертської публіки послухати музику двох визначних сучасних композиторів, музику, яка в розвитку культурної духовости нашого народу завжди займала передове місце.

Д. М.

Сучасний...

(Закінчення зі стор. 2)

усунено в закапелки спеціяльних досліджень. Та й дослідники мусять подавати їх у препарованому згідно з ідеологічними приписами вигляді. Державні видавництва публікують масовим тиражем збірки колядок і щедрівок. Але в найбільш популярних народних текстах замість „Син Божий народився" подають „рік Новий народився"; замість „над вертепом звізда ясна увесь світ осіяла" — „зірка ясна п'ятикутна на весь світ засіяла".

Коли ж у 60-их роках у Києві чи Львові збиралися ватаги колядників (не перед Різдвом, а перед Новим роком) і співали за цими текстами, офіційно нібито дозволеними, — то навіть такий вияв народної самодіяльности влада заборонила. Заборонила саме тому, що це — самодіяльність. Якщо знаходяться ентузіясти (а вони постійно знаходяться, і їх потік не пересихає — рідко кому з них вдається ввійти у ласку владі, — майже загальним правилом є цілком протилежна ситуація. Петро Рубан, який воскресив і розвинув майже забутий жанр декоративного мистецтва — інтарсію — пішов за свої сувеніри спершу на дев'ять, а потім, без перерви, — ще на 13 років у концтабір. Ірина Сеник, яка тільки в одному карпатському селі — в Космачі і присілках зібрала 100 народних взорів — тішила своєю колекцією тільки маленький гурт своїх спів'язнів у Мордовії.

Тут ніхто не боронить жодної самодіяльности, ніхто не перешкоджає плекати мистецтво нашого народу — вольному воля. Але як ми її використовуємо, ту волю? Низький уклін ентузіястам-музейникам у Ню Йорку, Саскатуні, Бавнд Бруку тощо. Але як же тяжко їм здійснити кожне найменше видання, а ще тяжче його розповсюдити. На що ми перетворили наші традиційні звичаї — хоч би колядування? Чи відчувають наші діти неповторну красу і невичерпне багатство наших колядок? На жаль, дуже часто цей чудовий звичай взаємного братання перетворюється на неприємну процедуру збирання грошей — звичайно, потрібних у громаді, звичайно, на добрі і корисні справи, але ж скільки ми при цьому втрачаємо для себе і для своїх дітей — жодними грішми того не оцінити! Тяжко пояснити наше ставлення до традицій самими умовами, труднощами еміґрантського життя. Часом ми самі створюємо звичаї, започатковуємо традиції — і самі ж їх топчемо. Ось хоча б пластова Свічечка — на що перетворилась нині ця традиція. Таким самим мертвонародженим дитям став і День солідарности 12-го січня. Але це вже ширша тема. Говорячи ж про традиційний фолкльор і етнографію, хочеться тішити себе надією, що наші діти будуть господарніші за нас і не дадуть остаточно висохнути джерельцям, які ще можна врятувати. Запорукою цієї надії можуть бути такі ентузіясти народної спадщини, як наші музейники, як молоді бандуристи, як ґантерські гуртки ґерданістів, писанкарів, вишивальниць тощо. І те, що зібралися тут говорити про стан народного мистецтва, обрядів і звичаїв — теж запорука надії.

(Доповідь виголошена на V Конгресі СФУЖО)

Цікаві...

(Закінчення зі стор. 2)

війні на вулицях Харкова з'явилося багато жебраків-інвалідів війни, калік, яким не давали відповідної пенсії, чи може давали дуже мізерну. Вони щодня відкрито проклинали свою владу за таке піклування ветеранами. Та одного дня всі ті ветерани раптом зникли з вулиць, їх влада забрала всіх і невідомо, де поділа.

В тому ж розділі читаємо цікаву історію про знищення над кримським татарином Бакаєвим. Під час війни він потрапив до полону, до італійців. Звідти втік до червоних партизанів, брав активну участь у боротьбі проти німців, був командиром. Коли закінчилась війна, таких, як Бакаїв, під грім урочистих оркестр саджали на совєтський пароплав і везли „на родіну". Але в Одесі, просто з порту, всіх як зрадників, під вартою попровадили на відбудову вугільних копалень у Донбасі, затоплених самими червоними, щоб нами не могли користуватися німці.

Працюючи в копальнях, де доводилося стояти по коліна в воді, за десять років Бакаєв став інвалідом, ледве міг рухатися. А на його доводи, що він був у червоних партизанах, не хотіли й слухати. І він з великими зусиллями працював у Харкові в театрі сторожем, живучи поблизу в жахливому сирому підвальному приміщенні з дружиною і сином.

Та ось уже в 1964 році одного дня з Італії прибула делеґація від ветеранів війни, щоб вручити Бакаєву ордени й нагороди за героїчну боротьбу в лавах партизанів, якими він командував. Довго шукали вони Бакаєва. Нарешті знайшли. Зчинилася метушня. Адже йому досі не хотіли дати інвалідської коляски і пенсії. До того ж він мав жебрацький злиденний вигляд. Тож його негайно одягли, і на сцені того ж театру влаштували цермонію вручення орденів. Після цього лише дали Бакаєву та його родині краще мешкання й коляску. Така доля спіткала героїчного Бакаєва в країні, де „слово человєк звучіт гордо".

Таких зворушливих епізодів у спогадах багато. Можна з певністю сказати, що це неоцінений літопис життя, обставин, арештів, русифікації та винародовлення українського народу, що провадила Москва протягом багатьох років. Тому це велика заслуга автора. Варто ще сказати про Василя Сокола, що хоч він недавно виїхав з України, але за цей час уже тут опублікував немало публіцистичних і художніх творів, серед яких, зокрема, повість „Така довга ніч" минулого року на літературному конкурсі ім. Івана Франка в Чикаго одержала першу нагороду. А спогади „Здалека до близького" — це новий успіх у літературному дорібку Василя Сокола.

АҐЕНТСТВО АССОШІЄЙТЕД Пресс інформує, що уряд Східньої Німеччини „видворив" одного із своїх громадян 48-річного Ганса-Дітера Буршера, мешканця міста Енгельсдорфу, після відбуття ним п'ятилітнього вироку за „агітацію і пропаганду" проти політичної системи у так званій Німецькій Демократичній Республіці. Не зважаючи на те, що Буршер має дружину і п'ять синів, влада не дала йому можливости зустрінутись з ними перед висилкою до Західньої Німеччини.

ШВАЙЦАРСЬКІ ВЛАСТІ передали в руки західньонімецької прокуратури 36-річну терористку Ґабрієлю Тідеман, яка відбула у Швайцарії десятилітній засуд. У ФРН її судитимуть за кілька доконаних нею на території Західньої Німеччини терористичних актів. Тідеман була керівником скрайньо-лівої терористичної групи „Червона армія". У Швайцарії її судили за вбивство двох прикордонників. В 1977 році її засудили на 15 років тюрми, але за „добру поведінку" вирок скоротили до 10 років. Найвищий суд Швайцарії відкинув апеляцію адвоката про відкладення її видачі в руки західньонімецького правосуддя.

В СССР МІНІСТЕРСТВО зв'язку і пошти випустило марку на честь третьої зустрічі на вершинах між генеральним секретарем ЦК КПСС і президентом З'єднаних Стейтів Америки Роналдом Реґеном. На марці зображені Капітоль у Вашінгтоні і частина башти Кремля у Москві, а також прапори СССР і ЗСА. Внизу напис: „Договір про ліквідацію ракет середнього і близького засягу — перший крок до миру, у якому не буде нуклеарної зброї". Очевидно, — кажуть політичні спостерігачі, — в СССР кожна річ мусить мати пропагандивне значення.

ПОВІДОМЛЕННЯ
Членам і Відділам УНСоюзу

Повідомляємо Членів і Відділи УНСоюзу, що з уваги на закінчення року, Головна Канцелярія УНСоюзу мусить замкнути рахунки та здепонувати у банках гроші, одержані від Відділів,

не пізніше, як вполудне 31-го грудня 1987 року

Гроші, прислані пізніше вже не зможуть бути зачислені на 1987 рік. З уваги на це, закликаємо всіх Членів УНСоюзу заплатити вкладки, платні в цьому місяці, якнайскоріше, а всі Відділи УНСоюзу вислати розчислення і гроші так скоро, щоб вони наспіли до Головної Канцелярії не пізніше як у ЧЕТВЕР, 31-го ГРУДНЯ 1987 року до полудня.

Звертається увагу на те, що Відділи, які спізняться з присилкою вкладок, будуть подані як довжники в річному звіті.

Головна Канцелярія УНС

